

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 243.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000249296/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

Helsen jeg faar
 ved Trøst kun af den Hulde,
 som slog mig mit Saar, —
 karsk jeg da blev tilfulde.
 Oh, men Døden giver
 mig ikkun stakket Frist,
 om ej hun bliver
 mig mild og god tilsidst.
 Elskovsbetagen
 mig gjør saa rød en Mund,
 et Blik som Dagen
 og en Barm saa rund!

»Forstaar I saa, hvad det er at leve paa Ebernburg?»

Ridder Franz blev længe staaende oprejst, skjønt nu noget vaklende, og stirrede — brummende paa Melodien — frem for sig.

Tilio følte sig ganske overvunden. Han stirrede ogsaa — ind i en Verden, meget broget, og hvor noget, han ikke ret kunde faa fat paa, var ham imod, — men dog en Verden, hvor vistnok ogsaa dét var, som han ventede paa, dét, som han var bleven bedraget for i Morges og hele Dagen — indtil nu!

»Men hvordan skulde Doktor Martin komme dérhen?» sagde han, gribende paa Maa og Faa ligesom ind i en Dyng af sammenfiltrede Forestillinger.

Ridder Franz halvvejs faldt — tilbage paa Hyndet, hvor han før havde siddet. Han greb sit Krus og drak dybt — som om dét kunde stive ham af.

»Nu er vi Venner, — I er paalidelig,« sagde han hviskende, men udtalte dog nogle af de følgende Ord altfor højt. »Jeg er kommen herop forat tale med ham, om han er villig. Og er han det, da følger han hemmelig med mig. Man venter ham paa Ebernburg. Uden ham kan man ikke faa sine Planer fremmet, thi man kan ikke faa Folk nok med. Men er han paa vor Side, da skal Tyskland blive et andet, end det er. Jeg har ikke villet sige jer dette, før jeg kunde være sikker paa jer. Men det er jeg nu, er jeg ikke?»

»Jo. — Men jeg —«

»I følger med. Vi har Brug for mange paa Ebernburg. Har I Lyst?»

»Jo, jeg har stor Lyst. Det kommer mig for, som jeg har ventet paa jer hele Dagen.»

»Ej, Snak! I har jo intet vidst derom. Har I vel?»

»Nej, men jeg har ønsket det —«

»Nu, det var ret!«

»Det eneste, jeg frygter, det er — at —«

»Nu siig frem! Hvad frygter I?«

»Jeg er jo kun en fattig Stu Baccalaureus. Hvis jeg nu alligevel ikke kom med, hvis —«

»Det kommer jo an paa jer selv, om I vil slaa Følge eller ej.«

»Ja, nok til Ebernburg. Men hvis jeg dog kom til at staa udenfor det hele —«

»Det hele? Hvad mener I dermed?«

»Hvor kan jeg sige det? Det hele, som I taler om. Al den store Forandring, som skal skee.«

»Ej, vil I med, saa hæng paa! Kanske I finder en snarlig Død, men hvis ikke, skal I lære at leve!«

»Som I andre?«

»Ja, Ridder og Ridderes Tjenere skal alle leve! Det drikker vi paa!«

Ridder Franz sad, efter at have drukket, en Stund med lukkede Øjne — men med dybe Rynker i Panden, som om han med Besvær søgte at samle sine Tanker. Saa strøg han sig over Ansigtet og sagde: »I Morgen, paa samme Tid som i Aften, skal I vente mig ved Færgestedet, hvor vi saaes først, — saa tænker jeg ikke, jeg kommer ene. Og saa følger I os. Er det aftalt?«

»Ja — —«

»Godt, godt! I forføjer jer derud til Floden, saa snart det er bleven mørkt. — Nu gaar jeg i Seng. Godnat!«

Han gav ikke Haanden, men gjorde en affærdigende Bevægelse.

Tilio bukkede dybt og forlod Stuen.

Han var altfor omtaaget af Vinen, til at han virkelig kunde samle sine Tanker, men hans Sind var i meget stærk Bevægelse. Han var ingenlunde tillidsfuld overfor denne hovmodige Ridder, som vel kun havde viist ham Fortrolighed, fordi han selv var bleven beruset. Men han syntes alligevel, det var saa meget, det, der vilde gaa ham forbi, hvis han ikke kom med her. Han faldt hurtig i Søvn, da han kom hjem. Men næste Morgen var det hele over ham igjen. Det var flere Gange i Dagens Løb, at det næsten stemmede ham for Vejret